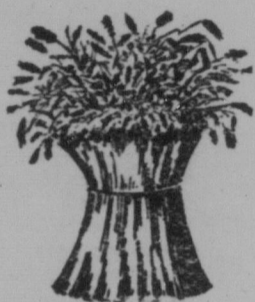

Svenska Canada-Tidningen

JULNUMMER

Provincial Library
Jan 83

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS JULNUMMER TORSDAGEN DEN 17 DECEMBER 1931.

Till svenska hem, där vid helgen grenljusen glimma, bringar S.C.T. Julens hälsning och en tillönskan om ett Gott Nytt År.

Julens förridare.

Av Mari Mihi.

DET blir allt sällsyntare, folket som sitter vid kanten av vägen och ser på, huru människohoparna blint rusa fram mot varandra. Tillvaron förenklas alltmer; man river av den dess glada grannlat, tills intet annat bliver kvar än brödkampen och döden.

Men detta lavafält belyses dock av två stjärnor: barndomen och den första kärleken. Allt stort som sker är i släkt med dessa båda.

Framåtskridandet må gå hur långt som helst, må förvandla alla värden i siffror, pengar och humbug, reducera allt till dess specifika vikt, men barndomen och den första kärleken rar den ändå aldrig på. Dessa äro ej åtkomliga vare sig för börsspekulationer eller högre graders ekvationer.

I vår tid låter det som en saga, detta, att två ting finnas, vilka icke kunna växlas sönder i tolvskillingar eller svärtas av stenkolskrök. Men det är ingen dikt. Det är sant. Jag vet att det är sant.

Julen är ju barndomens tid liksom varen är den första kärlekens. Dock, ibland kunna dessa ej vackert hålla sig hemma, utan smyga sig in på varandras gränser och ställa till besynnerliga ting såsom nedan kommer att i korthet visas.

Det blir allt sällsyntare, folket som sitter vid kanten av vägen och ser på, huru människohoparna blint rusa fram om varandra.

Morbror Jan-Baltus var en av dem. För resten var han inte min morbror mer än din, utan han var allas.

Och till och med han hade en gång funnits däruppe på vägen, hade knuffats med patrasket, innan han gick åt sidan och slog sig ned, där han trivdes. Tjänstefolket titulerade honom kungl. sektern. Och detta med rätta. Ty i sin ungdom skall han hava suttit vid protokollet i något av departementen. Men han dugde inte ens till att skriva rent vad andra tänkt, utan herrgårdsbarn född, hade herrgårdslivet snart tagit honom ater med hull och hår.

Han var till finnandes än här, än där. Om somrarna

Forts. på sida 13.

Den gröna tröjan.

Anna Björkman.

LA SVENS MARN kommer hem te jul från Amerika, — sade Johan med sin stillfärdiga stämma, brytande tystnaden kring bordets vitlysende lampa. — Jag ger så många, som flyger och far i Ola Svens Marna. — Ijöd det buttra svaret från husets föga ridderliga herre.

— Då får ni allt lägga av er gamla rock, när här kommer töser te huset. — en tredje blandade sig i leken, kretsens enda kvinna, Ingar, som under många år fört krig mot sagda plagg. Detta var den tredje tröjan husbonden bar, men talet small inte högt, om man betänker, att Ingar tjänat honom i trettiofem år. Var lördag — kyrkleäderna tedde sig ju något annorledes — svor hon att aldrig med stopp eller lapp lägga hyende under girighetslasten. Men ändå, när mannen snarkade i skjortärmarna på kakelugnsbänken, botade hon här och var en reva. Ty vems blir skammen, om icke tjänarinnans, då den ogifte husbonden traskar som en tiggzuggubbe med frans kring handleden och vitt vid armbågen.

— Hon ska väl tör den delen inte bo här, — sade husbonden.

Visserligen hade Ingar på sin tid sett dårskapens fullbordan i att drängen lämnade sitt fosterland och drog över havet. Men tjänare böra hålla hopen och se, att de ömsesidigt bliva lönade.

Vem skulle hon annars bo hos? Tjänste inte Ola troget här i tjuge år alltsen han som vaktepåg börja, innan han gått fram? Ska tösen ränna på bygden, nu när hon längtar hit och föräldrarna är döa?

— Har hon gett sig däröver, kan hon bli där, — mente far i huset.

— Gett sig, ble där. — Ingar tittade eld, så att hon inte gitte fullborda meningen, fnyste endast till. Hon var tie år, då de foro, så hon fick väl följa sina föräldrar. För resten blir hon väl inte här all sin tid. Hon har skrevet te mig för Olas, de hade min adress, sände ju alltid en grannhälsning te jul te den de tjänste hopen med. Hon tänker visst se sig om, ifall det kunde passa sätta opp nan röreise, det gick ju bra för Olas där ute, så hon har väl mer än te bil-

Forts. på sida 7.

Julsnö över bygden.

Rymden står vit. Se, hur vackert faller juldagsmorgonens vita snö, väver av svandun och fina kristaller drivor kring land och sjö.

Julsnö över min hembygds dalar, vacker och vit — jag hälsar dig! Barndoms-jularnas tindrande salar öppnar du hult för mig.

Julnatten snabbt och stilla försvinner. Slädarna vänta vid trappan på oss. Himlen med tindrande stjärnor brinner, natten står ljus av bloss.

Pinglande bjällror mot kyrkan draga. Hundrade vaxljus! Hör orgelns gång! Livet är skönt och rikt som en saga, vävd utav stjärnor och sång . . .

Julsnö över min hembygds dalar! Vilsen och lång var min vandringsstråt. Åter jag gästar min barndoms salar. Kinden är fuktig av gråt.

Sten Granlund.